

Grian (45) is een alleenstaande moeder van Nathnael (23) (en zijn vriendin Hannah), Jennifer (20), Nunyat (17) en de geadopteerde Timon (8) en een pleegdochter (6).

**Pleegmoeder Grian van bijna tweehonderd, vooral buitenlandse, kinderen  
'Het is fantastisch als een kind opbloeit en terug kan naar de familie'**

Ik vergeet vaak dat mijn huishouden best bijzonder is. 's Ochtends weet ik namelijk nooit of er 's avonds een wildvreemd kindje aan tafel zit. Pleegzorg kan ieder moment bellen voor crisisopvang.' In de afgelopen tweeëntwintig jaar ving de alleenstaande Grian (45) bijna tweehonderd pleegkinderen op, de meeste met een buitenlandse achtergrond. 'Ik pas me aan hun culturele gebruiken aan. Zo eten de meesten geen varkensvlees, dan geef ik natuurlijk geen frikandel. Binnen pleegzorg leeft dat principe niet zo, en is vaker de gedachte dat kinderen zich naar de Nederlandse gewoontes moeten voegen. Ik zie het verschil binnen mijn eigen multiculturele gezin en maak me er hard voor om toch aandacht te hebben voor de culturele achtergrond van het kind, die is een onderdeel van hun identiteit.'

*Grian met haar pleegdochter en geadopteerde zoon Timon.*



**Mylan: 'Ik zou wel weer bij mijn vader willen wonen, maar ik weet dat dat niet mogelijk is'**



Sjoerdina (42) heeft samen met Gert (48) vier kinderen: Marleen (18), Wouter (16), Carlijn (14) en Guus (12). Om aan de complexe zorgvraag van hun pleegkinderen Raymon (12) en Jayden (8) te voldoen, begonnen Sjoerdina en Gert vier jaar geleden een gezinshuis.

‘Pleegouder zijn is snoeihard werken, maar het is fantastisch om te doen’, zegt Sjoerdina. Ze kent pleegzorg van verschillende kanten. Ze deed crisisopvang, geeft nu perspectief biedende pleegzorg doordat ze een gezinshuis is begonnen, was een aantal jaren jeugdbeschermer en werkt momenteel als ambulante spoedhulpverlener. ‘Pleegzorg vraagt mensen met een groot hart en een beetje ruimte in hun huis. Je weet niet half wat je binnen krijgt en het gebeurt echt wel dat ouders je uitschelden of zelfs bedreigen. Die zijn aanvankelijk helemaal niet dankbaar dat hun kind bij jou woont, zij willen er natuurlijk zelf voor zorgen. Maar als je investeert in de band met de ouders en het vertrouwen weet te winnen, dan is dat zo waardevol. Je krijgt er een systeem bij, een heel netwerk van de biologi-

sche familie. Hun foto’s staan bij ons gewoon op het dressoir. En voor sommige kinderen blijf je zomaar altijd zorgen. Zo kwam Raymon hier als baby en blijft hij voorgoed. Het is een heerlijk kind, ik noem hem ons pleegzorgcadeautje.’